

PUNT DE VISTA

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

Conselldelectors:

Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

De set en set

Eva Vázquez

El país de l'ànima

Quan li van donar el premi nacional de traducció, el 2019, Dolors Udina va confessar que alguna vegada havia rebutjat traduir determinats llibres: alguns, per la dificultat que representaven, i admetre això quan t'acaben de distingir per la teva feina ja indica una honestetat fora del comú; d'altres, perquè a mig treballar-hi els va trobar espantosa-ment frívols o, pitjor encara, perquè li feien fàstic. Un traductor no és una màquina d'aproximacions verbals, sinó abans que res un lector, i Udina n'és una de molt afinada que fa les seves pròpies apostes d'edició. És el cas de *Traduir com transhumar*, de Mireille Gansel, que va oferir a Leonard Muntaner perquè en les pàgines d'aquest tractat commovedor sobre com habitar en la llengua pròpia i com fer-la hospitalària a una altra, quan sovint totes dues porten a dins un món devastat, hi ha descobert el secret d'un ofici que creix en l'escolta del que és estranger, en els significats ocults de "la línia de baix" i en la convicció que "cap paraula que parla del que és humà no és intraducible". Per als que no som traductors i vivim en la llengua maltractada amb la qual, a pesar de tants cultivadors de la frivolitat i el fàstic, encara diem "estimada" i "reina meva" amb una esgarripança al cor, el llibre de Mireille Gansel és certament una casa on quedar-s'hi a viure, com afirma Udina, "una mà estesa entre dues ribes sense pont". És així com Gansel retroba les "paraules impedides" de la seva família de jueus perseguits, o com desbrossa la poesia vietnamita d'exotismes colonials, i com descobreix, finalment, que la llengua és "el país de l'ànima".

EDITORIAL

Res de concòrdia al Tribunal de Comptes

No farà ni una setmana que els presos polítics hauran sortit de la presó i que l'executiu espanyol s'ha fet un tip de parlar que som en temps de diàleg i de concòrdia, que entre demà i dimecres pel Tribunal de Comptes passaran a declarar quaranta-un represaliats –quaranta-un més que se sumen als milers que ja hi ha– en relació amb l'acció exterior del govern de la Generalitat entre els anys 2011 i 2017, Deia Pedro Sánchez la setmana passada en l'acte propagandístic al Liceu, citant Miquel Martí i Pol, que "som on som". Certament, i el Tribunal de Comptes s'ha encarregat de recordar-nos-ho un cop més: som en plena repressió i en un estat que aplica la seva venjan-

ça cada cop que en té ocasió. Perquè només així s'entén aquesta actuació.

El Tribunal de Comptes, que es dona la circumstància que no és pròpiament un tribunal de justícia sinó un organisme administratiu encarregat de fiscalitzar els comptes públics, ha decidit aplicar ara l'ofec financer sobre alguns dels investigats no només per l'1-O sinó per la política exterior del govern. L'informe del tribunal frega el ridícul en alguna de les seves argumentacions, atribuïnt malversació de diners públics a determinats càrrecs del govern només pel fet que es van desplaçar a l'estranger o que van participar en actes a què els van convidar. Una prova de

la fixació malaltissa –i que hauran de demostrar– contra el procés.

El cas obert pel Tribunal de Comptes, la manera com s'ha fet i la seva intencionalitat, és una clara mostra que la repressió no només no s'aturarà –hi ha desenes de causes obertes– sinó que busca, a més, anar en contra d'aquells qui assenyalen i contra les seves famílies. L'import milionari de les fiances que ha anunciat que vol imposar són una mostra clara de la seva discrecionalitat i intenció. El cas és vergonyós, com ho demostra el ressò internacional que ha tingut i els suports que han rebut els afectats. Una prova més de la concòrdia que prediquen.

La foto

Esperant els talibans. Els civils afganesos se sumen a les forces de seguretat per defensar els seus territoris després que, des del maig, 60 dels 370 districtes del país han caigut en mans dels talibans. ■ EFE

La frase del dia

Josep Piqué

EXMINISTRE D'AFERS EXTERIORS ESPANYOL

“Espanya sense Europa baixaria a segona divisió”

Keep calm

El president espanyol, Pedro Sánchez, es va presentar el 2019 amb la promesa de posar Puigdemont a la presó i de fer complir íntegrament les penes als presos polítics. Ara, però, ha ordenat els indults dels líders independentistes sentenciats. Un canvi així només pot respondre al fet que: 1) ha vist que en pot obtenir alguna cosa favorable; 2) ha vist que així evita un càstig o un mal més greu; 3) és un inconsistent sense cap estratègia clara sobre Catalunya. Deixem de banda la tercera opció, tot i que podria ser la bona. Entre la primera i la segona, hi ha independentistes que creuen que els indults són el pagament als líders que

Hi teníem dret

David Marín

han abaixat els braços. No és gaire clar, això. És cert que ERC ha fet un gir enorme i s'ha definit contra qualsevol pas unilateral, però és un gir que prové del desembre del 2017, no pas d'ara. El gir podria venir, més aviat, d'una estratègia pròpia, d'una nova visió sobre l'autodeterminació i com arribar-hi amb un Estat molt hostil al davant: portant-se bé, oferint diàleg i paciència, i deixant que les contradiccions s'obrin camí en el rival. Per què no?

En canvi, hi ha independentistes optimistes que creuen que els indults provenen d'Europa: la sentència del TEDH cada cop és més a prop i convertirà la sentència de Marchena en paper mu-

llat: els presos sortiran al carrer com a herois i la imatge d'Espanya com a democràcia i estat de dret quedarà molt tocada. Per això Sánchez ha atenuat el cop, alliberant els presos i posant-los en una taula a parlar. Si aquest fos el motiu, la victòria seria enorme. La justícia europea ens estaria dient que allò que van fer els nostres polítics podien fer-ho sense haver de ser castigats. I aquí rau la clau de tot: hi teníem dret, a fer un referèndum, després de set anys reclamant-lo pactat; teníem dret a l'acte de sobirania del 6 i el 7 d'octubre, després del bloqueig espanyol de set anys a escoltar què vol la ciutadania catalana. Hi teníem dret. I hi tenim dret.